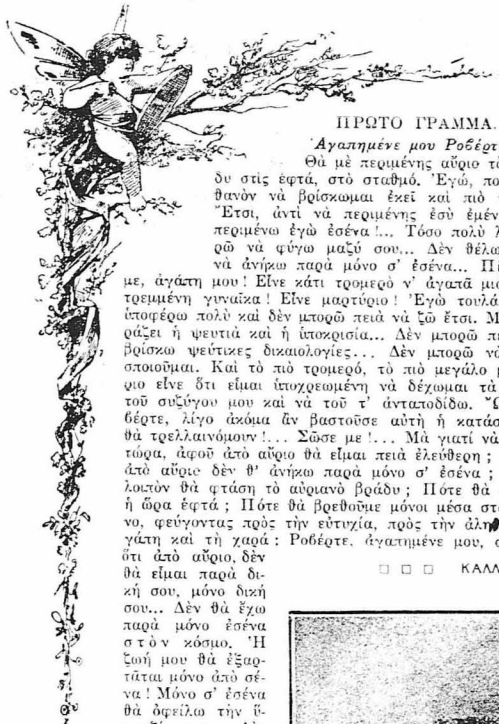

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπημένε μου Ροβέρτε,

Θά με περιμένεις αύριο τὸ βρά-
δυ στὶς ἑπτὰ, στὸ σταθμὸ. Ἐγώ, πολὺ πι-
θανὸν νὰ βρισκώμαι ἐκεῖ καὶ πὺρ νωρῆς.
Ἔτσι, ἀντὶ τὰ περιμένεις ἐσὺ ἐμένα, θά
περιμένω ἐγὼ ἐσένα!... Τόσο πολὺ λαχτα-
ρῶ νὰ φῶμα μαζί σου... Δὲν θέλω πειὰ
νὰ ἀνίσω παρὰ μόνο σ' ἐσένα... Πιστεψέ
με, ἀγάτη μου! Εἶνε κάτι τρομερὸ ν' ἀγατᾷ μιὰ παν-
τρομενὴ γυναίκα! Εἶνε μαρτύριο! Ἐγὼ τοὐλάχιστον
ἰσπορέω πολὺ καὶ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζῶ ἔτσι. Μὲ κου-
ράζεις ἡ φρενιὰ καὶ ἡ ἰσπορσία... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ
βρίσχω φρενιᾶς δικαιοσύνης... Δὲν μπορῶ νὰ προ-
σοποιῶμαι. Καὶ τὸ πὺρ τρομερὸ, τὸ πὺρ μεγάλο μαρτύ-
ριο εἶνε διὸ εἶμαι ἰσπορσωμένη νὰ δέχομαι τὰ φιλιά
τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ τοῦ τ' ἀναποδοῖω. Ὁ, Ρο-
βέρτε, λίγο ἀκόμα ἂν βαστοῦσε αὐτὴ ἡ κατάστασις,
θὰ τρελλανόουν!... Σὺσε με!... Μὰ γιατί νὰ κλαίω
τόρα, ἀφοῦ ἀπὸ αὐριο θά εἶμαι πειὰ ἐλευθερῆ; Ἀφοῦ
ἀπὸ αὐριο δὲν θ' ἀνίσω παρὰ μόνο σ' ἐσένα; Πότε
λοπόν θὰ φτάσῃ τὸ αἰρωτὸ βράδυ; Πότε θὰ φτάσῃ
ἡ ὥρα ἑπτὰ; Πότε θὰ βρεθῶμε μόνι μετὰ στὸ τριῶ-
νο, φεγγίζοντας πρὸς τὴν εὐτυχία, πρὸς τὴν ἀληθινὴ ἀ-
γάτη καὶ τὴ χαρὰ; Ροβέρτε, ἀγαπημένε μου, σκέυου

□ □ □ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Τὸ φιλμὰ τοῦ "Ἐρωτὸς"
(τοῦ Βίλχεμ Μάρτενς)

Ξέρω πὺς μοῦ ἦσαν αὐτὴ τὴ
στιγμὴ στὸ νοῦ ζάτοιμο ἰσπορσοῦ
στίχοι τῆς κόμισσας Ντέ Νουάι:
"Ἦθελα νὰ μόνι μιὰ χλωμὴ
ζητιάνα, κ' ἀπὸ τὰκοῖσὸ σου
τὸ χέρι νὰ πᾶταρα γωαί, καὶ
νὰ ζῶ μονάχα ἄν' τὸ ἔλεός σου!"

ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ροβέρτε μου,

Μὲ περιμένεις, ἀγάτη μου, χτές;
Μὲ περιμένεις; Τὶ σκέφτηκες πὺ
δὲν ἦθα; Τὶ εἶπες γιὰ μένα;
Τὶ ἔκανες, ὅσο ἔβλεπες τὴν ὥρα
νὰ περνᾷ, κ' ἐγὼ νὰ μὴ φαινό-
μαι πωθενά; Ἄχ, Ροβέρτε... Σ'
ἀγατῶ... Σοῦ τὸ λέω πάλι, γιὰ
νὰ μὴ κομίσω διὸ δὲν σ' ἀγατῶ
τόσο, ὥστε δὲν ἦθα γι' αὐτό...
Σ' ἀγατῶ! Ἀλλὰ... Ροβέρτε...
Ἐσο πὺρ ξέρεις τὴν καρδιά μου
καὶ μὲ νοιώθει, ἀκουσέ με πάλι...
Νοιώσε με... Κρίνε με... Συ-
χώρεσέ με... Λυτήσου με... Ἀγάτη μου...
Ροβέρτε μου, χτές ἐτοιμάστηκα πρᾶγμα νὰ ἔλθω
σ' ἐσένα πὺρ μὲ περιμένεις, καὶ
πὺρ θ' ἀγωνισθῆς γιὰ νὰ μὴ ἰδῆς.
Ἔτσι ὅσοι εἶχαμε μείνει συμφω-
νοῖ, δὲν θὰ ἔπαυρα τίποτα μαζί
μου καὶ θὰ ἔλεγα διὸ πὺρ εἶπα
στὸ τελευταῖο μου ψέμμα... Καὶ
ἄστερα πειὰ δὲν θὰ ἦμον ἰσπορ-
σωμένη νὰ λέω ψέμματα, νὰ ἰσπορ-
κρῶνιωμα. Μετροῦσα μὲ ἀγωνία
τις ὥρες καὶ τὰ λεπτά... Σὲ λίγο,
ἔλεγα, σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἐλευτὴ...
Ροβέρτε, ἀκουσέ με... Μὴ
μὲ ἀπαρνεῖσαι... Ἐγὼ ἀνάγκη
ἀπὸ τὴν ἐνθάροισι σου, τὴ βοή-
θειά σου, ὅσοι ποτέ. Ἄζου λοιπόν...
Ἦθελα νὰ πάω μαζί σου τὴ
φωτογραφία τοῦ πεθαμένου μου
παιδιοῦ... Ἦξερα διὸ τὴν ἔχει
κλειδωμένη ὁ ἄντρος μου στὸ
γραφεῖο του... Τὴν ἔχε κομμένη
ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπω καὶ
κλαίω. Μὰ τώρα, μιὰ καὶ εἶχα ἀπο-
φοσῆσαι νὰ φῶμα γιὰ πάντα ἀπὸ
τὸ σπίτι, ἦθελα νὰ τὴν πάω
μαζί μου. Τὸ συτάρι τοῦ
γραφεῖοῦ ἦταν κλειδωμένο. Δοκίμασα
γιὰ τὸ ἀνοίξω μὲ ἄλλα κλειδιά
καὶ ἐπὶ τέλος βοήκα ἕνα κλειδί
πὺρ ταίριαζε... Ἔτσι τὸ ἀνοίξα
καὶ ἀρχισα νὰ φάγω μέσα
γιὰ τὴ φωτογραφία... Καθὼς
σπάλλετα ὅμοι γι' αὐτὴ, εἶδα
ἕνα μικρὸ καρνε... Δὲν
ξέρω πὺς, γιὰ μιὰ στιγμὴ
νόμισα διὸ μορσεῖ νὰ εἶνε
ἐκεῖ μέσα ἡ φωτογραφία
τοῦ παιδιοῦ μου καὶ τὸ
ἀνοίξα... Εἶδα τότε πὺς
τὸ καρνε σχεδὸν δὲλόλογο
ἦταν γραμμένο... Τὸ
γράμμα τοῦ ἄντρος μου.
Δυὸ-τρὶς λέξεις πὺρ διάβασα
τότε, ἔτσι χωρὶς νὰ θέλω,
μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι... Καὶ
ἔξακολούθηρα νὰ διαβάω...
Ἀκουσε λοιπόν τί
διάβασα, Ροβέρτε:

"Τὸ ξέρω διὸ ἡ λατρεντὴ μου Ὀλιβία μὲ ἀπατᾷ. Εἶνε κάτ-
ρομερὸ, εἶνε μιὰ φοβερὴ πλῆρη γιὰ τὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ τὴν
ἀγατῶ, τὴν ἀγατῶ. Τὴν ἀγατῶ μέχρις ἐξουτελειομοῦ τοῦ ἰδιοῦ
μου ἑαυτοῦ, μέχρι ἀνανόρσις. Τρέμω μήπως μοῦ φύγη καιοια
μέρα ἔξωρα μὲ τὸν ἀνθρώπο πὺρ ἀγατᾷ. Τρέμω. Δὲν ζῶ
παρὰ ἀπὸ τὸ χαμόγελό τῆς. Ὄταν τὴν βλέπω νὰ μοῦ χαμογελά
ὅλα τὰ ἔργω. Δὲν μπορῶ νὰ φανταστώ διὸ μιὰ γυναίκα
πὺρ χαμογελά τόσο ἀγγελικὰ μορσεῖ ν' ἀπατᾷ τὸν ἄντρα
τῆς. Καὶ ὅμοι... Βε-
βαιώθηκα γι' αὐτό."

Καὶ πὺρ κάτω πάλι, Ροβέρτε μου, διάβασα τὸ
ἔξῃς:
"Τὸ καταλαβαίνω διὸ αὐτὲς τὶς μέρες
πρὸκειται νὰ μ' ἔργα
ταλίσω γιὰ πάντα. Θὰ φύγη μὲ τὸν
ἑραστὴ τῆς, θὰ φύγη γιὰ πάντα. Πὺς
νὰ τὴν κρατήσω, Ὄσέ μου, πὺς νὰ
τὴν κρατήσω; Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω...
Θὰ ἦθελα νὰ σκορπίσω στὰ πόδια τῆς
ὅλοιο τὸυς θησαυροῦς τοῦ κόσμου.
Θὰ ἦθελα νὰ ἰσπορλώ στὰ χειρῶτα
μαρτύρια, φτάνει μόνι νὰ τὴν βλέπω,
νὰ τὴν ἀκούω, νὰ τὴν αἰσθάνωμαι
κοτὰ μου. Τὶ νὰ κάνω, Ὄσέ μου, τί
νὰ κάνω; Εἶνε τώρα πολλὲς μέρες
πὺρ οὔτε τὸ χέρι τῆς φιλοῦ πειὰ.
Ἔσως θελήσει νὰ μείνη ἂν δὲν τὴν
φιλήσω ποτέ πειὰ... Φτάνει νὰ μὴ
μοῦ φύγη... Μὰ ἔχω διαβάσει μέσα
στὰ μάτια τῆς τὴν ἀπόρασι τῆς
νὰ φύγη. Πὺς νὰ τὴν κρατήσω; Τὶ
νὰ κάνω; Εἶνε ἀρηρημένη, ὁ νοῦς
τῆς εἶνε διαρκῶς στὸν ἄλλο. Ἐν-
δύχησιμος θηγῆς!... Μὰ, μήπως
αὐτὸς τὴν ἀγατᾷ περισσότερο ἀπὸ
ὅσο τὴν λατρεύω ἐγὼ; Γιατί τὸν
ἀγάτησε τόσο; Εἶνε πὺρ νέος ἀπὸ
μένα, πὺρ ὁμορπός. Εἶνε ἕνας
χρῆς!... Δὲν εἶνε ἡ προτὴν
γυναίκα πὺρ ξελόγησε. Ἐγὼ δὲν
ἀγάτησα παρὰ μόνο αὐτὴν... Ὄ,
δὲν θὰ μπορῶσι νὰ ἰσπορῶσι
τὸ χωρῖμα τῆς. Μόλις φύγη, θὰ
σκοτωθῶ. Τὸ ὄριζωμα στὴ
ψυχὴ τοῦ πεθαμένου μαρ παι-
διοῦ. Τὸ περιόροφο τὸ ἔχω
γεμάτο, ἔτοιμο. Μόλις φύγη,
ἀντὶ ζωὴ!... Ἄχ, ἂς ἔμεινε
λίγο ἀκόμα!" Ἄς μὴ φύγει
σήμερα ἡ αὔριο. Κάθε φορὰ
πὺρ ἐπιστρέφω τὸ βράδυ
στὸ σπίτι, τρέμω μήπως
μοῦ πῶν ὅτι ἔφυγε. Καὶ ἂν
τύχη καὶ λείπει ἐκεῖνη τὴν
ὥρα, φοβῶμαι μήπως δὲν
ἐπιστρέφει πειὰ. Τὶ ἀγωνία
Ὄσέ μου, τί ἀγωνία!... Μὰ
γι' αὐτὴν ὅλα ἀξίζει νὰ τὰ
ἰσπορῶ... Τὴν ἀγατῶ τόσο!
Ὀλιβία, ἀγάτη μου! Ἔσως,
ἂν ἦξερες πὺς σ' ἀγατῶ, καὶ
τί ἰσπορῶ, ἴσως δ' ἐν ἔφρανε
μοῦ... Μὸ ὅ εἶχεται νὰ πῶσι
στὰ πόδια τῆς καὶ νὰ τῆς
πὺρ πόσο πονᾷ. Μὰ ὄχι!...
θὰ ἦταν ἀνανόρσις ἐκ
μέρου μου νὰ ζητήσω τὸ
ἔλεός τῆς καὶ νὰ ἐπιωρε-
θῶ ἀπὸ τὴν καλοσύνη τῆς.
Ἀποφᾷ θὰ εἶνε τάχα
ἀκόμα ἐδῶ; Θὰ ζήσω κ' ἀπο-
πέ; Ὀλιβία! Δὲν τὸ
ξέρεις, διὸ ἡ ζωὴ μου
ἐξαρτάται ἀπὸ σένα.
Ὀλιβία, ἂς μὴ ἔφρανε
κ' ἀποπέ... Μὴ φύ-
γη ποτέ! Δὲν θὰ
εἶμαι στὸ ἔξῃς γιὰ
σένα παρὰ ἕνα
ἀδελφός... Μείνε,
Ὀλιβία! Ἄχ, τῆς
τὰ γράφω ἀπὸ
ἐδῶ, μὰ δὲν ἔχω
τὴ δύναμι νὰ τῆς
νὰ πῶ..."

Λοιπόν, Ροβέρτε μου... Τὰ
διάβασες ὅλα αὐτὰ; Τὰ
ἀντέγραφα ἀπὸ τὸ καρνε
τοῦ Πέτρο. Καταλαβαίνεις
λοιπόν διὸ δὲν ἦταν
δυνατὸν νὰ φῶμα χτές...
Δὲν μπορῶ νὰ σκοτώσω
τὸν Πέτρο γιὰ νὰ γίνω
ἐγὼ εὐτυχισμένη, δὲν
εἶνε ἔτσι;
Τέλος, ἂς ἀρῆσομαι
νὰ περᾶσι λίγιο καιὸς
ἀκόμα. Πρὸς τὸ παρὸν
μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ
φύγω μαζί σου. Μ' ἀγατᾷ
τρέλλὰ, σ' ἀγατᾷ μέχρι
θνατοῦ... Ἀλλὰ...
Μὲ κατᾷληξῆς, μὲ
τρώμαξε ἡ ἀγάτη
τοῦ Πέτρο... Δὲν μπο-
ρῶ νὰ συνῆλθω
ἀκόμα... Εἶνε κάτι
πὺρ δὲν τὸ φανταστώ
ὡς τώρα... Συχώρεσέ
με, Ροβέρτε... Συχώρεσέ
με...
JULIETTE FURET

